

หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์

สยามกมลพอรุณ

ฉบับครั้งที่ ๕

กึ่งฉัตร

รุ่งอรุณ

บทนำ

สวนอังกฤษขนาดใหญ่ ในโรงแรมเบลลาจีโอตกแต่งรับคริสต์มาสตั้งแต่ต้นเดือนธันวาคม โดยมีตุ๊กตาทันท์แคแรกเกอร์ขนาดใหญ่ สีลันสติสไลน์ต้อนรับผู้คนที่อยู่ข้างน้ำพุกระโดด กวางเรนเดียร์หลายตัว ที่สร้างจากดอกไม้แห้งกำลังลากเลื่อนสีแดงสดของซานต้าทะยานสู่ท้องฟ้า ต้นคริสต์มาสขนาดใหญ่และครอบครัวตุ๊กตาทิมมะขนาดยักษ์ ที่สร้างจากดอกคาร์เนชั่นขาว ล้วนแต่ดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมาก ให้เข้ามาชื่นชมความงามที่ลาสเวกัสนำเสนอให้ฟรี

เมื่ออยู่ในสวน หล่อนไม่จำเป็นต้องหลบซ่อนหรือพรางตัวเลย แค่ไหลไปกับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากทั่วโลก เบียดเสียด ยิ้ม และพยายามหลีกเลี่ยงที่พุ่งตรงไปยังนางแบบนายแบบที่กระจายอยู่แทบจะทุกตารางนิ้วของสวน

หญิงสาวหลบครอบครัวชาวเอเชียขนาดใหญ่ครอบครัวหนึ่ง ฟังสำเนียงแล้วน่าจะเป็นคนจีน ในขณะที่ครอบครัวข้างหน้าเป็นชาวเวียดนาม การแยกสำเนียงภาษาของชาวเอเชียอาจเป็นเรื่องยากของ

คนอเมริกันจำนวนมาก แต่สำหรับหล่อนซึ่งเติบโตขึ้นในชุมชนเอเชียของแอลเอ และมีเพื่อนผิวเหลืองผมดำเกือบครึ่งห้องในโรงเรียน การแยกภาษาจากการพูดเป็นเรื่องง่าย ทุกภาษามีเอกลักษณ์ของตัวเอง

และอาจจะเป็นเพราะความคุ้นเคยกับภาษาและความคิดของชาวเอเชีย หล่อนจึงได้รับมอบหมายให้ติดตามงานชิ้นนี้

แน่ละ เป้าหมายของหล่อนเป็นชาวเอเชีย คนไทย...ชาติที่ภาษาฟังแล้วอ่อนโยน นุ่มนวลที่สุด

หล่อนติดตามเขามาตั้งแต่ออกจากโรงแรม ชายหนุ่มเกิดที่นี่... ในลาสเวกัส แต่ไปใช้เวลาช่วงไฮสกูลกับเรียนมหาวิทยาลัยที่เมืองไทย ก่อนกลับมาเรียนปริญญาโทและเอกที่อเมริกา แต่ระหว่างรอส่งวิทยานิพนธ์ เขากลับไปใช้ชีวิตที่เมืองไทย เริ่มต้นทำงานในพิพิธภัณฑสถานแห่งหนึ่ง

ตามรายงานเขาเป็นคนเรียนเก่ง ไม่มีประวัติอาชญากรรม... หรือถ้ามีก็ยังไม่มีการตรวจพบ เป็นที่แน่นอนว่าเขาถือสัญชาติอเมริกัน แต่หล่อนเชื่อว่าเขาจะต้องมีหลักฐานแสดงตัวเป็นคนไทยด้วย เหมือนกับพวกที่มีสองสัญชาติชอบทำ คือคร่อมสิทธิไว้ทั้งสองประเทศ เป็นทั้งอเมริกันและเป็นทั้งคนไทย

แต่ตอนนี้ชายหนุ่มบินมาจากเมืองไทย เขากับครอบครัวของพี่สาวคนโตเพิ่งมาถึงลาสเวกัสได้สองวัน นิ่งเครื่องไต่เร็กต์ไฟลต์ของสายการบินเกาหลีตรงมายังลาสเวกัสโดยไม่หยุดแวะพักที่แอลเอ หรือซานฟรานซิสโกก่อนเหมือนนักท่องเที่ยวที่มาจากเอเชียส่วนใหญ่ พวกเขาเลือกพักที่ปารีส โรงแรมซึ่งตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับเบลลาจีโอ ห้องพักแบบครอบครัว ๑๕๕๗ และ ๑๕๕๗ p แทนที่จะเลือกพักกับพี่สาวอีกคนของเขาที่เฮนเดอร์สัน

จากการลอบตรวจค้นและจับตามอง ไม่พบของหรือพฤติกรรมที่น่าสงสัยแต่ประการใด และยังไม่มีการติดต่อกับผู้ที่ถูกจับตามองอีกคน...ยังไม่...ในตอนนี้...

แต่หล่อนเชื่อว่าเขาจะต้องติดต่อไปในเร็ว ๆ นี้แน่

หญิงสาวยกกล้องในมือขึ้นถ่ายภาพดอกแอมะริลลิส หรือดอกว่านสีขาวยี่สิบกว่าเป็นวงอยู่ใต้เงากล่องของขวัญยักษ์ที่ตั้งไว้ข้าง ๆ ต้นคริสต์มาสสูงเท่าตึกสามชั้น

จากนั้นค่อย ๆ เบนกล้องไปยังชายหนุ่มที่อยู่ในวงล้อมของเด็ก ๆ ๕ คน เด็กหญิงและชาย ลูกพี่สาวสองคนของเขา เป้าหมายของหล่อนพยายามคุมเด็กทั้ง ๕ ที่อายุไล่กันตั้งแต่สิบสามไปจนถึงสี่ขวบ ถ้ามองผาด ๆ เขาดูไม่เหมือนน้ำชายของเด็กทั้งหมด ใบหน้าที่อ่อนเยาว์ของคนเอเชียทำให้เขาดูคล้ายกับชายที่เพิ่งพ้นวัยรุ่นมาไม่นาน อาจจะโตกว่าหลานชายคนโตสักสี่ห้าปี มองไม่เหมือนชายหนุ่ม นักศึกษาปริญญาเอกที่มีความเชี่ยวชาญด้านวัตถุโบราณของเอเชียเลย

แต่นั้นแหละ...หล่อนเจอมากแล้วว่าบางครั้งรูปร่างหน้าตาก็หลอกตาได้ ผู้ชายหน้าตาหล่อราวเบรต พิตต์ มีรอยยิ้มชวนให้สาว ๆ หัวใจละลาย และเขาก็ใช้รอยยิ้มกับใบหน้าที่หล่อเหลาเป็นเหยื่อล่อสาว ๆ ก่อนจะลงมือเชือดพวกหล่อนออกเป็นชิ้น ๆ

ยุคนี้ไว้ใจใครที่ไหนลำบาก เพราะขนาดคุณยายวัยเจ็ดสิบยังออกโรงขโมยรถที่วางกับดักเป็นเหยื่อล่อไว้จนเป็นข่าวฮือฮาได้

โลกมันช่าง...น่าหดหู่เหลือเกิน

หญิงสาวรอจังหวะก่อนลงมือกดชัตเตอร์โดยไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว เขาคงไม่รู้...หรือไม่ระแคะระคายอะไรเลย เพราะยังกำกับดูแลหลานตามปกติ ภาพสุดท้ายที่หล่อนได้มาคือ ชายหนุ่มกำลังคว้าตัวหลานสาวคนเล็กที่พยายามปีนรั้วกันเล็ก ๆ เพื่อเข้าไปหากองของขวัญบนพื้น

เขาอุ้มหลานสาวขึ้นเหมือนจะโยนไปบนฟ้า เด็กหญิงผมสีอ่อน
หน้าตาน่ารักราวตุ๊กตาหัวเราะเสียงใส บอกเป็นภาษาอังกฤษให้เขา
โยนอีก เพราะเจ้าหล่อนจะบินไปคว้าดวงดาวที่ประดับไว้บนต้น
คริสต์มาส

ชายหนุ่มยิ้มกว้างกับคำขอนั้น รอยยิ้มของเขา...ภาพสุดท้าย
ที่หล่อนเก็บไว้ในกล่อง...เปี่ยมด้วยความสดใส สุกสว่าง ชวนให้
นึกถึงแสงอันอบอุ่นของดวงตะวัน

เนิ่นนานต่อมาหล่อนถึงได้รู้ว่าชื่อของเขา ทินกร ความหมาย
ในภาษาไทยคือดวงอาทิตย์...

กิบกรยิมกว้าง เมื่อทำท่าเหมือนจะโยนเอมี สาวน้อยวัยสี่ขวบ ขึ้นไปบนฟ้า หลานสาวคนเล็กสุดของเขาหัวเราะคิกคัก ร้องขอให้เขา โยนจริงๆ เจ้าหล่อนจะได้บินไปคว้าดวงดาวที่ประดับอยู่บนต้น คริสต์มาสมาเป็นของตัวเอง

“ไม่ได้หรอกฮันนี่ ดาวประดับไว้ให้คนทุกคน ไม่ใช่ของหนู คนเดียว ถ้าหนูเอาไปแล้ว คนอื่นก็จะไม่มีดาวสวยๆ ไว้ชื่นชมนะสิ”

“แต่หนูอยากได้ จะเอาไปให้แม่มี” สาวน้อยอ้อนเขาเสียงหวาน เอมีเป็นสาวน้อยลูกครึ่ง หน้าตาน่ารักชนิดที่ใครเดินผ่านต้องเหลียวหลัง มามอง เจ้าหล่อนรวบรวมเอาจุดดีของพ่อและแม่มาไว้ในตัว ความน่ารักของหลานคนนี้ทำให้ทinkerอดหย่อยดูจดาวพี่สาวไม่ได้ว่า

โซคดีนะที่หลานสองคนทั้งเอริกและเอมีไม่มีใครรับมรดกทุกอย่างของพ่อมา

พี่สาวเขาจะหัวฟัดหัวเหวี่ยงบนว่าสามีหล่อนไม่ได้ดูทางเสียหน่อย

“พลีส อังเคิลทิน โยนอีกทีนะคะ หนูเกือบจะคว้าดาวได้แล้ว เชียว”

ชายหนุ่มส่ายหน้า วางหลานสาวคนเล็กสุดลงพื้นอย่างเบา มือ
เอ่ยว่า

“แม่หนุ่มมีดาวหลายดวงบนต้นคริสต์มาสแล้ว แต่ถ้าไม่พอและ
หนูเป็นเด็กดี เดี่ยวน่าจะซื้อให้อีกดวง ดาวทองด้วย ไม่ใช่ดาวเงิน
แบบนี้ โอเคไหม”

“ก็พอรับได้” เจ้าหล่อนตอบหลังจากตริกตรองแล้ว

ชายหนุ่มหัวเราะกับท่าทางเหมือนสาวน้อยช่างเลือกของเจ้าหล่อน
บ่นว่า

“ร้ายนักนะเรา เหมือนพี่ดาวไม่มีผิด เออ...แล้วนี่น้ำบอกแล้ว
ใช้ใหม่จะให้พูดภาษาไทย ผิดไว้ อนาคตจะได้กลับไปประกวดนางสาว-
ไทยได้ ม่ายมีปานหาเรื่องพูดเพี้ยน” ประโยคหลังเขาตั้งใจพูดให้
เพี้ยนเพื่อแหย่หลานเล็ก

“ทำไมทีเอบมีน้ำหินให้พูดภาษาไทย แต่น้ำหินให้สามพูดภาษา
อังกฤษ สามก็อยากประกวดนางสาวไทยเหมือนกัน น้ำหินไม่กลัว
สามมีปัญหาตอนประกวดหรือคะ” หลานสาวอีกคนของเธอ ลูกสาว
คนเดียวของพี่จันทร์...ดูจันท์ ถามเสียงกระเจ้ากระงอด

สาวน้อยวัยเจ็ดขวบช่างแปดรายนี้ค่อนข้างเอาแต่ใจและขี้งอน
ไม่น้อย ประสาลูกคนเล็กและเป็นลูกสาวคนเดียวที่พ่อค่อนข้างจะหลง
ไม่เหมือนกับสองหนุ่มคนโตที่พ่อเรียกว่าเจ้าแสบหนึ่งกับเจ้าแสบสอง
พี่สาวคนโตของเธอ ดูจันท์กับพี่เขยพิพซมีลูกสามคน พี่เขย
เขาตั้งชื่อเล่นลูกตามตัวเลข หนึ่ง สอง และสามเรียงตามลำดับ
ดูจันท์พี่สาวคนรองเคยแอบนินทาพี่เขยว่า

“พี่พิพซนี่ไม่สร้างสรรค์เลย ใครเขาตั้งชื่อเป็นตัวเลขกัน ที่นี้
ไม่เห็นมีใครชื่อวัน หู หรือเลย พิลิก”

“คนอเมริกันว่าพิลิก แต่คนไทยเป็นเรื่องปกตินะพี่ดาว นี่ถ้า

ไม่ได้ชื่อหนึ่งสองสามละก็ อาจจะเป็นเอ บี ซีตามอักษรก็ได้นะ แต่ดีที่พี่ซคงกลัวว่าเดี่ยวเปลจะมีห้าคน เกิดคนที่ทำให้เป็นผู้หญิงชื่ออิสระยุ่งแน่ๆ สามหน่อนี้เลยกลายเป็นตัวเลขไปแทน

ใจย้อนคิดถึงบทสนทนากับพี่สาว แต่ปากเอ่ยตอบหลานสาวคนโตว่า

“น้องสามไม่มีปัญหาหรอก เพราะพูดไทยชัดอยู่แล้ว ประกวดนางสาวไทยได้สบาย แต่ที่น้าอยากให้คุณพูดภาษาอังกฤษเพราะเวลาประกวดเมืองไทยเสร็จแล้วไปประกวดประเทศอื่นต่อจะได้สื่อสารกับคนอื่นได้สบายๆ ใจ ไม่ต้องใช้ล่าม”

“งั้นถ้าสามประกวด เอมีก็ประกวด เราไม่ต้องแย่งมงกุฎกันหรือคะน้าทิด” สาวน้อยวัยใกล้แปดขวบยังกังวลขนาดหน้านิ้วทีเดียว ตอนอยู่บ้านที่เกาะพระฮาม เจ้าหล่อนเป็นสาวน้อยคนเล็ก ใครๆ ก็ตามใจ พอมาอเมริกาเจอน้องที่อายุน้อยกว่า สาวน้อยคนเล็กเลยซัดไม่ค่อยแน่ใจตำแหน่งที่ของตัวเอง จนเกิดข้อกังขาและความกังวลไปเสียทุกอย่าง

“ไม่แย่งหรอก สามอายุมากกว่าน้องตั้งเยอะก็เป็นนางสาวไทยไปก่อน พอเอมีอายุเท่าสามค่อยเป็นนางสาวไทยตาม เป็นคนละปีกัน ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว”

เด็กหญิงฟังแล้วพยักหน้าอย่างรับได้และโค้งเล็กน้อย

“ดีค่ะ ถ้าขึ้นประกวดพร้อมกัน สามต้องแย่งแน่ เพราะแม่คงบอกให้เสียสละให้น้อง”

ทิดกรหัวเราะอย่างอดไม่อยู่ การได้อยู่กับเด็กก็สบายใจอย่างนี้แหละ ไม่มีเล่ห์เหลี่ยม ไม่ต้องระมัดระวังตัว คิดอะไรก็พูดออกมาอย่างนั้น ชื่อๆ ใสๆ

“นั่นสิ ดีที่ไม่ต้องแข่งกันเอง เอาละ น้าว่าถ้ารูปกันหน่อย

ดีกว่า พี่หนึ่งกับพี่สองของสามทำหน้าที่เมื่อเต็มประดาแล้ว มาๆ ถ่ายรูปเอริคเร็ว มาหาน้ำนี้ เสร็จแล้วเดี๋ยวจะได้ไปหาแดดหนูที่รีโอกัน”

ชายหนุ่มต้อนรับหลานห้าคนมาถ่ายรูป...โชคดีที่สองสาวทำตัวเรียบร้อย และหนึ่งก็โตพอคุมน้องชายอีกสองคนได้ การถ่ายรูปหมู่เด็กๆ จึงผ่านไปได้ด้วยดี จากนั้นเขาก็จูงเอมีแล้วพาเด็กทั้งหมดเดินออกจากโรงแรม

เนื่องจากเป็นฤดูหนาว ลีโอมงเย็นฟ้าก็มืดแล้ว แสงไฟจากตัวโรงแรมจึงเปิดสว่างไสว งดงามสมกับเป็นเมืองนรมิต ชายหนุ่มถ่ายภาพหลานๆ ช่างๆ ทะเลสาบโอโมจำลองโดยมีหอไอเฟลและบอลรูมปารีสเป็นฉากหลัง หยุดดูน้ำพุเต็นระบำอันน่าตื่นตาตื่นใจอีกนิด ก่อนพาทั้งหมดฝ่าลมหนาวที่ปีนี้หนาวจัดกว่าปกติกลับไปยังห้องพักที่โรงแรมปารีส

ห้องพักที่พิพัชจงไว้เป็นห้องชุดของครอบครัว ตัวห้องอยู่สุดปลายทางเดิน ประกอบด้วยห้องพักสองห้อง มีห้องโถงเล็กๆ เชื่อมอยู่ตรงกลาง ตัวห้องใหญ่ที่มีเตียงเตียงนั้นค่อนข้างกว้างกว่าห้องพักตามปกติของโรงแรมมาก หน้าห้องน้ำมีห้องเล็กๆ ที่ใช้เป็นส่วนแต่งตัวและห้องทำงาน ในห้องมีหน้าต่างสองด้าน หนึ่งในสองเปิดออกทางโรงแรมเบลลาจีโอ สามารถมองเห็นทะเลสาบจำลองหน้าโรงแรมได้เกือบทั้งหมด เวลามีน้ำพุเต็นระบำ คนในห้องสามารถนั่งบนเก้าอี้รับแขกและมองการเรียงระบำของน้ำได้อย่างสบายๆ ไม่ต้องออกจากห้องไปมองที่ถนนเหมือนนักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ

ส่วนห้องเล็กที่มีขนาดเท่าห้องทั่วไปของโรงแรมนั้นเป็นห้องสองเตียง วิวหน้าต่างไม่สวยเท่าห้องนอนใหญ่ ทินกรพักห้องนี้กับหลานชายสองคน ส่วนสามนั้นนอนกับพ่อและแม่ในห้องนอนใหญ่

เรื่องห้องพักนี้ ดูจตุรบาทบนเหมือนกันว่าทำไมต้องเปิดให้เสียเงิน

ไปพักกับหล่อนก็ได้ เพราะตอนนี้ดูจดาวและนิกสามีผ่อนบ้านขนาดสามห้องนอนอยู่ที่เฮนเดอร์สัน เมืองที่อยู่ทางใต้ของลาสเวกัส ห่างจากสนามบินแมคคาร์เรนไปไม่กี่ไมล์

พี่สาวคนรองของเขาตัดสินใจซื้อบ้านเมื่อรู้ว่าตัวเองจะมีลูกหญิงสาวไม่อยากจะอยู่ในตัวเมืองลาสเวกัส เพราะสภาพแวดล้อมไม่เหมือนเมืองที่เด็กจะเติบโตได้ดี เฮนเดอร์สันเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมกว่า เพราะอยู่ใกล้ลาสเวกัส เหมือนนนทบุรีกับกรุงเทพฯ นิกสามารถเดินทางไปกลับรีโอหรือถนนสตริปได้อย่างสบายๆ แถมบรรยากาศยังเป็นเมืองอยู่อาศัยจริงๆ ไม่ใช่เมืองท่องเที่ยวที่ผู้คนพลุกพล่าน

และเฮนเดอร์สันยังมีกาสิโนท้องถิ่น แต่มีขนาดใหญ่อย่างซานเซตสเตรชั่นให้ดูจดาวได้ทำงาน

บ้านฉันใหญ่พอให้พักได้ ให้เริคกับเอมีมานอนกับฉัน สองคนนั้นแอบปี๊จะตาย ได้นอนกับพ่อกับแม่ แล้วพี่จันทร์กับคุณพี่พีชนอนห้องหนึ่ง แกกับหลานๆก็นอนอีกห้อง ไม่ต้องเปลืองพักที่ปารีส' หญิงสาวบ่นแล้วลดเสียงลงหน่อยด้วยความเกรงใจสามีว่า 'บ้านนี้พี่จันทร์เขาก็มีเอี่ยว ช่วยออกตอนจองบ้านตั้งหลายพัน'

ตอนที่ดูจดาวห้องเริคนั้น หญิงสาวและสามีตัดสินใจว่าควรจะมีบ้านเป็นหลักเป็นฐานเสียที นิคยอมตัดใจเอาเงินสะสมที่เก็บไว้เพื่อเปิดคู่อ้อมรถมาซื้อบ้าน แต่กระนั้นก็ยังไม่พอ ธนาคารยังลังเลไม่อยากจะให้กู่ ดูจจันทร์จึงส่งเงินมาช่วยน้องสาวก้อนใหญ่ ทุกอย่างจึงดำเนินไปได้ด้วยดี

พี่เขยคนรองของทินกรไม่ค่อยมีความสุขนักที่ต้องรับความช่วยเหลือจากญาติของภรรยา แต่เขาไม่มีทางเลือกมากนัก เงินของบาร์เทนเดอร์กับสาวเสิร์ฟเครื่องดื่มถึงจะดี แต่ก็ไม่ดีขนาด

ซื้อบ้านได้ด้วยตัวเอง อีกอย่างยังมีลูกที่กำลังจะเกิด จำเป็นต้องใช้เงินอีกมาก ชายหนุ่มจึงยอม โดยสัญญาว่าจะพยายามหาเงินมาใช้คืนให้หมดในอนาคต ซึ่งเรื่องนี้ ดุจจันทร์และดุจดาวลงความเห็นตรงกันว่า

‘นึกคิดมากไป!’

‘ไม่เปลืองอะไรหรอก’ ดุจจันทร์อธิบายกับน้องสาว ‘บริษัทฮาร์วาร์ดเขาติดต่อธุรกิจกับทางคุณชมาอยู่...’ หญิงสาวหมายถึงนายของสามีและตัวหล่อน ชมาเป็นนักธุรกิจใหญ่ระดับเจ้าพ่อที่เปิดกาสิโนบนเกาะพระสามของเขมร แต่ตัวเขาและครอบครัว รวมถึงครอบครัวของดุจจันทร์ด้วย อาศัยอยู่ที่เกาะยานกในเขตไทย ‘งานนี้คุณพัชร์ก็มาเรื่องงานด้วย เลยพักฟรี...มีค่าใช้จ่ายอะไรก็เบิกได้’

‘ซื้อปั้งฟรีด้วยหรือเปล่า’ ดุจดาวถาม

พี่สาวหัวเราะนิดหนึ่ง ยอมรับว่า

‘มีพ็อกเก็ตมันนี่นิดหน่อย คุณชมาให้เป็นโบนัส พี่ยึดหมดทั้งของตัวเองทั้งของคุณพัชร์’

น้องสาวถอนใจยาวอย่างอิจฉา เพราะรู้ว่าไอ้คำว่ำนิดหน่อยของพี่สาวนั้นคงไม่จริง

‘พี่จันทร์โชคดีมีนายจ้างดี ใจดีมากเลย’

‘ดาวกับนิคก็มาทำงานกับคุณชมาสิ คุณชมากำลังจะลงทุนที่มาเก๊า ดึงบริษัทที่นั่นไปหุ้นด้วย โรงแรมกาสิโนขนาดใหญ่ รับรองมีงานรองรับเยอะมาก ทั้งดาวกับนิคมีประสบการณ์ เลือกตำแหน่งใหญ่ๆ ได้สบายๆ ไปอยู่ที่โน่นเงินเดือนขึ้น สวัสดิการดี แถมยังได้อยู่ใกล้กันอีก มาเก๊าเมืองไทยบินไปมาแค่สองชั่วโมงกว่าเท่านั้น น่าสนใจนะ’

ทินกรฟังพี่สาวสองคนคุยกัน คนหนึ่งพูดภาษาไทย อีกคน

ตอบเป็นภาษาอังกฤษ แล้วก้มหน้าแอบยิ้ม พี่จันทร์ไซโคเต็มที
อยากให้น้องๆ ไปอยู่ใกล้ๆ ตัวให้หมด จะได้ดูแลอย่างทั่วถึง

“ฉันขอคุยกับนิคดูก่อนแล้วกัน ไม่แน่นะ...” หญิงสาวยกไหล่
“ถ้าเศรษฐกิจที่นั่นยังห่วยแตกอยู่อย่างนี้ ฉันอาจจะไปก็ได้”

จากนั้นบทสนทนาก็เปลี่ยนไปเป็นพูดถึงเศรษฐกิจของอเมริกา
ที่ตกต่ำลงมาก ขนาดเมืองบาสที่ไม่เคยหลับใหลอย่างลาสเวกัส
เศรษฐกิจยังตกลงไปถึงยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ พนักงานโรงแรมหลาย
ตำแหน่งถูกเลิกจ้าง โครงการโรงแรมและกาสิโนขนาดใหญ่ย้าย
ไม่ได้ก่อสร้างก็ถูกระงับเป็นแถว ตอนนี้อย่างไรก็ได้แต่ฝากความหวัง
ไว้กับประธานาธิบดีคนใหม่โอบามาว่าจะเข้ามาช่วยฟื้นฟูเศรษฐกิจ
ที่ตกต่ำให้กระเตื้องขึ้นได้

เมื่อทินกรตอนขบวนเด็กกลับไปห้องพักนั้น พี่สาวสองคน
ของเขารออยู่แล้วพร้อมกับถุงช้อปปิ้งหลายใบ ชายหนุ่มกวาดตามอง
แล้วหัวเราะ เอ่ยว่า

“พี่จันทร์กับพี่ดาวน่าจะได้เหรียญนะ ที่ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจ
ที่นี่เต็มที ช้อปแหลกเลย”

“ใครจะอดใจไหว ของมันลดราคาเสียขนาดนั้น” พี่สาวคนโต
ของเขาก่อนเสริม “เออ พี่ซื้อเสื้อผ้าให้ทีด้วยนะ เมื่อใส่ไปทำงานได้”

“เสื้อผ้าดีเอาไปใส่ชุดดินชุดทรายเนี่ยนะพี่จันทร์” พี่สาว
คนรองของเขานั่ง

ชายหนุ่มเลยหัวเราะ ได้ว่า

“พี่ดาวต้องคิดว่าผมเป็นอินเดียน่า โจนส์ แน่ ตื่นๆ ได้แล้วพี่
สมัยนี้ไม่มีแล้ว นักโบราณคดีไปขุดนั่นขุดนี่ ทุกอย่างถูกขุดจนพรวน
ไปหมดแล้ว โดยเฉพาะในเมืองไทย แล้วงานของผมนะสัมผัสแต่ของ
ในพิพิธภัณฑ์ นานานานที่ถึงจะออกภาคสนาม ไม่สนุกอย่างที่เคียดคิด

เลย”

“นึกเสียใจแล้วละสิที่ไปเรียนอะไรก็ไม่รู้ น่าจะเรียนหมอย่างที่แม่หวังไว้”

“เสียใจที่ทำให้แม่ผิดหวัง แต่ไม่เสียใจที่เรียนมาทางนี้ เพราะถึงไม่ต้องไปชูดะไรก็ยังมีอะไรให้ศึกษาอีกเยอะ โบราณสถานโบราณวัตถุของไทยเรียนรู้อะไรก็ไม่จบ เรามีประวัติศาสตร์ที่ต้องค้นคว้ามากกว่าที่นี้เยอะ...”

“ยะ พ่อคนไทยสัญชาติอเมริกัน” ดุจดาวรีบตัดบทก่อนน้องชายจะร่ายยาว แม่น้ำเสียงจะมีแววประชด แต่ลึกลับแล้วภูมิปัญญาไม่น้อย เพราะไอ้ น้องชายตัวเปี้ยกที่หล่อนเอาเข้าเอาเลี้ยงมา ตอนนี้โตจนทำงานทำการเป็นหลักเป็นฐานแล้ว การพูดการจามีน้ำหนักแล้วนี่มันกำลังจะได้ปริญญาเอก จะเป็นดอกเตอร์

คิดดูเถอะ...น้องชายหล่อนจะเป็นดอกเตอร์ มันน่าปลื้มไม่น้อยไม่ใช่หรือ

“อ้าว อย่ามัวเถียงกัน ทินเอาเสื้อไปลองใส่ให้พี่ดูหน่อย” ดุจดจันทร์ส่งเสื้อที่ดึงออกจากถุงให้น้องชาย “ถ้าใส่ไม่ได้หรือไม่ชอบจะได้เอาไปเปลี่ยน”

ชายหนุ่มไปลองเสื้อเอาใจพี่สาวคนโต จากนั้นก็นอนดูทีวีกับหลานๆ รอให้พิพซเสิร์ฟจู่กลับมาสวมทับที่โรงแรม

เมื่อพี่เขยมาสวมทับแล้ว ทั้งหมดก็เคลื่อนขบวนไปโรงแรมริโอที่นิค ฮอลล์ รออยู่ ทินกรนั่นหมายมั่นปั้นมือมาตั้งแต่เมืองไทยแล้วว่าจะมากินบุฟเฟต์ที่ชั้นชื่อของริโอให้ได้ เพราะยังติดใจการมาเยือนครั้งก่อนไม่หาย และเพราะจำนวนทีมมีผู้ใหญ่สาม เด็กห้า ไม่สะดวกที่จะนั่งรถแบบเจ็ดที่นั่งที่พิพซเข้ามา ทั้งหมดจึงตัดสินใจไปรถบัสที่ทางโรงแรมจัดไว้รับส่งนักท่องเที่ยวระหว่างโรงแรมในเครือ

ฮาร์วาร์ด

ก่อนที่เศรษฐกิจอเมริกาจะมีปัญหา รถบัสเหล่านี้มีประจำทุกโรงแรมที่บริษัทฮาร์วาร์ดสกวานซื้อ ซึ่งก็เรียกได้ว่าครึ่งหนึ่งของโรงแรมและกาลิโนบนถนนสตรีปถูกบริษัทนี้ซื้อไปหมด ทางบริษัทให้บริการรถฟรีระหว่างโรงแรมบนถนนสตรีปกับโรงแรมริโอที่อยู่ห่างไปเล็กน้อยทางใต้ จำนวนรถแต่ก่อนนั้นวิ่งกันถี่และวิ่งออกจากทุกโรงแรมในเคือ แต่พอเจอวิกฤติเศรษฐกิจ...จำนวนรถและจำนวนเที่ยวก็ลดลงเกือบครึ่ง บางโรงแรมก็ยุบการเดินรถไปเลย นักท่องเที่ยวต้องเดินไปขึ้นรถโรงแรมถัดไปแทน

โชคดีที่ปารีสนั้นยังมีการเดินรถไปริโออยู่ และที่จอดรถก็อยู่ใกล้กับถนนสตรีป ดังนั้น การต้อนเด็กๆ ไปขึ้นรถที่ออกทุกครั้งชั่วโมงจึงไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร

ระหว่างที่รถกำลังจะแล่นออก นำแปลกที่ทินกรรู้สึกเหมือนถูกใครจ้องมองอยู่ ชายหนุ่มเหลียวหลังไปมองที่จอดรถและด้านหลังของตัวรถบัส แต่ก็ไม่เห็นใครสนใจเขา นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาเป็นคู่และสนใจอยู่กับผู้ร่วมเดินทางของตัวเองมากกว่าคนอื่น

“แปลกดี” เขาพิมพ์

“อะไร” ดุจดาวที่นั่งอยู่กับเขาถาม “บ่นอะไรเรื่องมันนะแก”

“ผมรู้สึกเหมือนใครจ้องอยู่ก็ไมรู้ หลังคอมันลุกซู่ๆ”

“สาวคนไหนจ้องอยู่ริ้” พี่สาวแหย

“ไมรู้ แคร์สักแปลกๆ ช่วงนี้ไม่รู้เป็นไง ผมรู้สึกเหมือนถูกใครเพ่งเล็งเป็นพิเศษ แต่หาสาเหตุไม่ได้ เหมือนกับที่เกิดที่ทำงานเลย”

“มีอะไรที่พิพิรภัณ์หรือ ทิน” พี่ชหันมาถาม ชายหนุ่มเป็นหนุ่มใหญ่ หน้าตาหล่อเหลา อายุยิ่งเพิ่มความภูมิฐานให้ ทำให้บ่อยครั้ง สาวน้อยสาวใหญ่อดหันมามองหนุ่มเอเซียมาดตีคนนี้

รอบสองไม่ได้

“มีคอนโทรลไปค่ะ” ดุจจันทร์ตอบสามีแทนน้องชาย “พูดภาษาอังกฤษ อยากู้ประวัติของทิน อยากู้เรื่องผลงาน ชักนั่นชักนี่ แต่พอถามว่าจะเอาไปทำไมกลับไม่ยอมบอก ที่สำคัญไม่ใช่มารายเดือนนะคะ มาสองสามราย เล่นเอาเจ้าหน้าที่ที่นั่นนึกว่าทินไปทิ้งใบสมัครงานไว้ที่ไหน หรือจะโกอินเตอร์ไปทำงานเมืองนอกเมืองนา”

“ผมไม่ได้ทิ้งเลยนะครับพี่พัช อีกอย่าง พี่พัชก็รู้ คนยังเรียนไม่จบอย่างผมมีผลงานอะไรกับเขากัน หนังสือสักเล่มก็ไม่ได้เขียน”

“แต่ทินก็ช่วยอาจารย์ที่สอนไว้เยอะไม่ใช่หรือ ทั้งที่เมืองไทยและที่นี่” พี่พัชทบทวนความทรงจำ

“ช่วยครับ แต่นักศึกษาปริญญาโทปริญญาเอกคนไหนก็ทำอย่างนี้ทั้งนั้น จะได้มีประสบการณ์”

“แต่ที่ว่าไม่มีใครเก่งเหมือนทินแน่” พี่สาวคนโตของเขาเอ่ยอย่างชื่นชมความสามารถของน้องชาย “นักศึกษาคณะอื่นช่วยงานเสร็จเรียนจบก็แยกย้ายกันไป มีทินคนเดียวมั้งที่ใครๆ ก็อยากให้ไปทำงานด้วย ไปช่วยสอนหนังสือ ช่วยค้นคว้า ไม่งั้นตามมหาลัยจะมาขอให้ทินไปช่วยเลกเชอร์ให้บ่อยๆ หรือ”

“สงสัยแกมันเก่งเกิน เลยไปสะดุดความสนใจของใครเข้า” ดุจดาวให้ความเห็นบ้าง “อาจจะมีคนมาเสนองานให้โดยไม่ให้แกรู้ตัว”

“ถ้าเป็นเรื่องงานนะไม่ว่า กลัวจะเป็นอย่างอื่นนะสิพี่ดาว”

“อะไรล่ะ หรือแกไปทำอะไรไว้ที่ไหน” พี่สาวคนรองหรีตามองอย่างคาดคั้น

“ไม่ได้ทำ” เขาหัวเราะกับสายตาแบบนั้น “เมื่อก่อนคนที่ตกเป็นเป้าสายตามักจะเป็นดวงดาวที่ทำอะไรไม่เคยได้เรื่อง” แต่ตอนนี้พี่สาว

คนรองกลับเป็นฝ่ายมองเขาแทน การเป็นเมียและเป็นแม่ที่เปลี่ยน
ผู้หญิงได้ชนิดหน้ามือเป็นหลังมือจริงๆ “ไม่ต้องมองผมแบบนั้นเลย
พี่ดาว ผมไม่รู้หรือว่ามันเรื่องอะไรกันแน่ แต่ก็หวังว่าจะเป็นเรื่องดี
อย่างที่พี่ดาวว่า”

ทินกรเชื่ออย่างนั้นจริงๆ เพราะมั่นใจว่าคนที่ไม่เคยมีปัญหา
อะไรกับใครอย่างเขา จะไปสะดุดตาสะดุดใจใครได้กัน...

๒

กิบกรจจดรตเเข้าของพิพิช ลงหน้าบ้านหลังเก่า
บ้านของแม่...ไม่ใช่สิ...อดีตบ้านของแม่ต่างหาก

ทุกๆ สองหรือสามปีเขาต้องแวะมาที่นี่ครั้งหนึ่งตามคำสั่งของ
ดุจจันทร์ แม่จะผินใจแคไหน แต่ก็ทนมาเพราะเหตุผลของพี่สาว

‘ยังโง่งงซัยก็เป็นพ่อของทินนะ พี่รู้ว่าทินอึดอัด ทินไม่อยาก
ไปหา แต่นานๆ ทำหน้าที่ลูกสักครั้ง ตอนนี้ทินอาจจะไม่รู้สึกละไร
แต่เชื่อพี่...อีกสักสิบหรือยี่สิบปี ทินจะดีใจอย่างน้อยทินก็ได้ทำ
หน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มความสามารถแล้ว’

เต็มความสามารถหรือ...เต็มกลืนละไมว่า

เขาไม่ได้อยากมาหาพ่อมากพอกๆ กับที่พ่อไม่อยากเห็นหน้าเขา
เพราะพ่อรู้ว่า นอกจากข้าวของเล็กๆ น้อยๆ ที่พี่จันทร์เตรียมไว้แล้ว
พ่อจะไม่ได้อะไรจากเขา เขาไม่ได้รักรวยขนาดจะมีเงินมีทองแบ่งปันให้
ไม่ได้เป็นหมอที่จะทำให้พ่อรู้สึกมีหน้ามีตาในสังคมคนไทยที่นี่ หรือ
เป็นทนายที่จะทำให้พ่อยึดถอกอวดกับพวกไ้อ้กัน ดังนั้นทุกครั้งที่เจอ
หน้า พ่อลูกจึงมีแต่ความเคืองซุ่นใจ

ชายหนุ่มถอนใจเฮือก รู้ว่ามานั่งกอดพวงมาลัยคร่ำครวญ
อย่างนั้นไว้ประโยชน์ ถ้าเกลียดการมาหาพ่อก็ทำให้มันจบๆไป
จะได้รีบกลับไปพักที่โรงแรม และโล่งใจว่าไม่ต้องเจอหน้าพ่อไปอีก
สองหรือสามปี หรือถ้าโชคดี...ก็ตลอดไปเลย...

เขาคว่ากล่องของขวัญที่เป็นกล่องสีน้ำตาลเรียบๆขนาดใหญ่
ขึ้นมาถือ กล่องนี้ดูจันทรเตรียมไว้ให้ตั้งแต่เมืองไทย ตอนแรกว่าจะ
ห่อกระดาษของขวัญเพื่อเป็นของขวัญวันคริสต์มาสครบปีใหม่ แต่
กังวลเรื่องตอนเข้าด่านว่าอาจจะถูกขอเปิดตรวจ เลยตัดสินใจว่า
ไม่ห่อ และไม่ได้ห่ออีกเลย เพราะทินกรให้เหตุผลกับพี่สาวว่า

‘ห่อไปก็เสียเวลาเปล่า ยกไปให้ทั้งกล่องแบบนี้แหละ พ่อเปิดดู
แล้วจะได้ตัดสินใจได้ว่าจะเก็บไว้ใช้เองหรือว่ายกให้คนอื่นต่อ’

ชายหนุ่มไม่คิดว่าพ่อจะสนใจเสื้อพระราชทานญาติหลวงหนึ่งตัว
เสื้อพระราชทานปกสองชั้นที่ตัดเย็บจากผ้าไหมอย่างดีหนึ่งตัวกับ
หนังสือพระราชนิพนธ์สามเล่มห rokok แต่ก็รู้ว่าไม่อาจสิ้นคลอน
ความเชื่อมั่นของจันทรได้

ระหว่างกอดกริ่ง ทินกรกวาดตามองไปรอบๆบ้านเก่าของเขา
มีสภาพเหมือนเดิมกับเมื่อแะมาสามปีก่อน คือเก่า โทรม ไม่มีการ
ทาสีใหม่ แต่รถยนต์ขึ้นสนิมกลางสนามหายไปแล้ว กองเศษเหล็ก
เศษขยะที่เคยสะสมๆอยู่หน้าโรงรถก็หายไปด้วย

แปลก จู่ๆพ่อก็ลุกขึ้นทำความสะอาดบ้าน หรือว่ามีใครร้อง-
เรียนไปที่เทศบาล เขาถึงส่งเจ้าหน้าที่มาบังคับให้พ่อจัดการกับขยะ
รกราสตาพวกนั้น

นำชัยเปิดประตูออกซ้าๆ สีหน้าเหมือนแปลกใจระคนไม่ชอบใจ
กับการปรากฏตัวของลูกชาย หากไม่เอื่อยอะไร แค่มองไปทางด้านหลัง
ของชายหนุ่มอย่างหวาดระแวง

กิริยาระวังจนเกินเหตุทำให้ทินกรนึกขำ พอกลัวอะไร กลัว
ที่ดาวจะโดดออกมาจากที่ซ่อนแล้วตะกุกตะกักหน้าเขาเหมือนที่เคยทำ
ตอนเป็นเด็กงั้นหรือ...

“มาทำไม” คำแรกที่พ่อทักเขา

“มาเยี่ยม เห็นว่าไม่ได้มานานแล้ว พี่จันทร์ฝากเลื้อมาให้พ่อ
ด้วย”

นำชัยทำท่าเหมือนจะรำคาญ รวากับคำตอบที่ได้นั้นไม่ได้ตั้งใจ
เขาดึงตัวลูกชายที่สูงกว่าเกือบหนึ่งช่วงศักระเข้ามาในบ้านแล้วรีบ
ปิดประตู ซักว่า

“แกมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“สองวัน บินตรงมาจากเมืองไทยเลย” เพราะบ้านชั้นเดียวและ
ค่อนข้างโล่ง พอก้าวเข้ามา ชายหนุ่มก็เห็นแวบๆว่าประตูห้องนอน
เก่าของเขาที่ตั้งอยู่ด้านหน้าตัวบ้านค่อยๆปิดลง

พ่อคงหาคนมาเช่าได้ หรือไม่ คิดแต่งงานกับผู้หญิงไทย
ที่ต้องการกรีนการ์ดแล้วผู้หญิงหนีไปเมื่อเกือบสิบปีก่อนคงจบเรื่อง
ไปแล้ว พ่ออาจจะหย่า แล้วสามารถขายทะเบียนสมรสเพื่อกรีนการ์ด
ได้อีกครั้ง

คงใช้...เพราะเพื่อนคนไทยของพี่จันทร์บอกว่าพ่อไม่ได้ไปทำงาน
ที่กาลิโนเดิมมาปีกว่าแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าพ่อทำงานอะไร รู้แต่ว่าเขา
มีกินมีใช้ไม่อด

นี่ก็คงเก็บเงินจากผู้หญิง ให้ผู้หญิงที่อยากทำงานและพักอาศัย
ในประเทศนี้เลี้ยงอยู่แน่ๆ

และอาจจะเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่ช่วยทำให้บ้านน่าอยู่ขึ้น อย่างน้อย
ในบ้านก็ไม่รกและเหม็นอับมากเหมือนเมื่อสามปีก่อน

“มาคนเดียวหรือว่ามากับใคร” นำชัยถามด้วยสีหน้าเครียด

เคร่ง

“มากขึ้นทั้งบ้านแหละ พี่พัชมาธุระเรื่องงานนิดหน่อย ผมกับพี่จันทร์เลยตามมาเยี่ยมพี่ดาวด้วย มาจัดการเรื่องเรียนที่ผมค้างๆคาๆอยู่ด้วย” ทินกรตอบ หมดความสนใจเรื่องเพื่อนร่วมบ้านของพ่อลงแค่นั้น ชีวิตใครชีวิตมัน ชีวิตเขาพ้นจากพ่อตั้งแต่พี่จันทร์หอบเขากับพี่ดาวออกจากบ้านหลังนี้แล้ว บ้านที่เขาเกิดและเติบโตมากลายเป็นอดีต ใครจะอยู่ใครจะไปไม่ใช่เรื่องของเขาอีก

พ่อทำปากเบ้

“ปะเหมาะอะไรกันขนาดนั้น”

“เหมาะอะไร”

“ฉันกำลังคิด...แค่คิดนะว่าอาจจะขอให้แกช่วยอะไรหน่อย”

“ผมเนี่ยนะ พ่อจะให้ผมช่วย...” ทินกรซักสีหน้าอย่างไม่

ปิดบัง

อคติที่มีมาตลอดทำให้คิดว่า...เขาก้าวเข้าบ้านไม่ถึงนาทีดี พ่อก็เอ่ยถึงเรื่องเงินอีกแล้ว อันที่จริงชายหนุ่มพอมีเงินเก็บอยู่บ้างเหมือนกัน เพราะเงินเดือนจากพิพิธภัณฑ์เอกชนที่เขาทำงานอยู่ก็ดีพอควรสำหรับคนโสด อีกอย่าง เขาหาเงินได้ตั้งแต่กลับเมืองไทยเริ่มจากการเป็นครูพิเศษสอนภาษาอังกฤษให้กับพนักงานท้องถิ่นที่ทำงานในโรงแรมและกาสิโนของชมา จากนั้นก็มาเป็นครูพิเศษสอนหนังสือก่อนเข้าโรงเรียนให้เด็กๆ ลูกๆ ของชมา และถ้าว่างเขาก็ไปช่วยงานพี่สาวในกาสิโน

ก่อนมาทำงานที่พิพิธภัณฑ์ ทุกครั้งที่ปิดเทอมกลับไปทีเกาะเขาก็รับหน้าที่เจ้ามือไพ่ ได้ทั้งเบี้ยเลี้ยงและเงินทิบจำนวนไม่น้อยที่สำคัญ การอยู่เกาะยานกนั้นสบายมาก บ้านไม่ต้องเช่า ข้าวไม่ต้องซื้อ เวลาเที่ยวไม่มีเพราะมัวทำงานพิเศษ ตัวเลขเงินเก็บในธนาคาร

ของเขาจึงสูงไม่น้อย

เงินก้อนนี้ ถ้าพี่สาวสองคน พี่เขย หรือหลานๆ คนไหนเดือดร้อน ต้องการความช่วยเหลือ ทินกรสามารถเบิกมาให้หมดได้โดยไม่เสียดาย แต่กับพ่อ...ใครจะว่าเขาเป็นคนอกตัญญูที่ช่างเถอะ...เพราะเหรียญเดียวเขาก็ไม่ยอมให้ ลู้อาเงินไปทำบุญเสียจะดีกว่า...

นำชัยเห็นหน้าลูกชายแล้วเดาความคิดได้ เขาทำหน้าที่สวนกลับทันทีว่า

“ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันไม่ขอเงินแกให้เปลืองน้ำลาย รู้ว่าแกมันตอกตอย ทุกวันนี้ยังต้องฟังนั่งจันทร์อยู่ นั่งนั่นมันก็ติดชะ...”

“พี่จันทร์ไม่ได้ซีเหี้ยว” ทินกรออกโรงปกป้องพี่สาวคนโตทันที “พี่จันทร์จ่ายค่าเรียนให้ผมทั้งหมด เวลาพี่ดาวเดือดร้อน พี่จันทร์ก็ช่วย”

“แล้วที่ฉันเดือดร้อนล่ะ ไม่เห็นมันจะช่วยอะไร”

“พ่อเดือดร้อนอะไร บ้านมีอยู่ไม่ต้องเช่า งานนี้ก็อยากทำก็ทำ ซี้เกียจก็ไม่ทำ เข้าบ่อนเล่นตู้โป๊กเกอร์ไปวันๆ แทน ที่สำคัญ พ่อไม่เคยช่วยอะไรพี่จันทร์เลย พ่อแม่ตาย พ่อก็ไล่พวกเราออกจากบ้าน จะอยู่ที่ไหนจะอดตายยังไง พ่อไม่สน”

“ก็ฉันรู้แหละว่านางจันทร์มันดูแลพวกแกได้ แล้วตอนนั้นถ้ามันยอมจ่ายเงินค่าเช่าห้องเหมือนอย่างลูกเลี้ยงบ้านอื่นเขาทำ ฉันก็จะให้อยู่”

“จ่ายค่าเช่าบ้านแม่ บ้านที่แม่ซื้อมาด้วยความยากลำบากขณะที่พ่อนอนกระดิกเท้าสบายเนี่ยนะ เฮ้อ...ผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพ่อพูดออกมาได้” ยิ่งระลึกถึงความหลังและเผชิญความเห็นแก่ตัวอย่างที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพ่อ ชายหนุ่มก็ซັกมีอารมณ์

นำชัยก็ไม่ชอบใจเช่นกัน ดีชั่วยังงเขา ก็ถือว่าตัวเองเป็นพ่อ
พ่อคนไทยเสียด้วย ฉะนั้น ลูกไม่ควรมาขึ้นเสียงหรือซักสิทธิ์หน้าสีตา
ใส่เขาอย่างนี้ ดังนั้นเขาจึงตะคอกใส่ลูกชายด้วยคำพูดเปิดฉากทะเลาะ
เหมือนทุกครั้งว่า

“ไอ้ทิน นี่ฉันเป็นพ่อแก่หรือแก่เป็นพ่อฉันกันแน่ อากรู้ันกว่า
ถ้าไม่มีฉัน แกจะมาทำหน้าทำตา พูดจาดูฉันแบบนี้ได้ไหม
รู้หรือเปล่าว่าของแบบนี้คนไทยถือ ต่าพ่อแบบนี้ รับรองได้ว่าแก่
ไม่มีวันเจริญแน่”

ทินกรหัวเราะกับคำตำหนิติได้ยินทุกครั้งเมื่อมาเยี่ยมพ่อ
ชายหนุ่มได้ตอบกลับไปอย่างไม่เกรงกลัวว่า

“ทั้งพ่อเป็นคนไทยขึ้นมาเสียว ทุกที่เห็นเป็นแต่อเมริกันแซร์
มีลูกต้องให้มันยืนด้วยลำแข้งตัวเอง ให้หาเลี้ยงตัวเอง เพราะเด็กฝรั่ง
ทำอย่างนี้ถึงแก่ ถึงรวย ไม่เหมือนเด็กไทย...”

“แล้วไง แล้วแก่แก่ใหม่ละ เลี้ยงตัวเองรอดอย่างที่ฉันว่าไหม”

“ผมรอดมาได้ทุกวันนี้เพราะพี่จันทร์เพราะพี่ซอคอยช่วยเลี้ยงดู
คอยช่วยอบรมสั่งสอน คอยคุมไม่ให้เตลิด ถ้าไม่มีพี่สองคนนี้
ผมคงเป็นไอ้ซึก้า เป็นก๊วยอยู่ข้างถนนไปแล้ว” พูดไปแล้ว ชายหนุ่ม
ก็คิดว่าเสียเวลาเปล่า พ่อไม่เคยรับรู้หรือสนใจ จึงตัดบทว่า

“ผมว่าผมกลับดีกว่า”

“เตี้ยว ไอ้ทิน ฉันบอกแล้วไงว่าอยากให้แกช่วยอะไรหน่อย
เรื่องเกี่ยวกับงานของแก”

ทินกรที่กำลังจะกลับออกไปชะงักนิดหนึ่ง

“พ่อรู้ด้วยหรือว่าผมทำงานอะไร”

“แกเป็นพวกนักโบราณคดีไม่ใช่หรือ ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับวัตถุ-
โบราณ ค้นคว้าวิจัยพวกเครื่องทองโบราณมาตั้งแต่เรียนตรีไม่จบ

ตอนนี้แกควรเป็นดอกเตอร์แล้วด้วย ถ้าส่งรายงานอะไรของแกเสียที”

คราวนี้ชายหนุ่มแปลกใจจริง ๆ เขาไม่คิดเลยว่าพ่อจะรู้เรื่องราวอะไรเกี่ยวกับตัวเขามากมายขนาดนี้ รู้หรือว่าจำได้ว่าเขาเรียนทางด้านโบราณคดีก็นับว่าแปลกมากอยู่แล้ว แต่นี่สามารถบรรยายละเอียดได้ว่าความสนใจหรือความสามารถพิเศษของเขาเป็นเรื่องอะไร

มัน...น่าขนลุก...

“มีอะไรเกี่ยวกับงานผม พ่อต้องการให้ผมช่วยอะไรแน่”

“แกรอเดี๋ยว เดี๋ยวฉันมา” นำชัยบอกก่อนรีบเดินเข้าไปในห้องนอนของเขา

หินกรลิ่งเล ในใจนี่ก็อยากจะเดินออกจากบ้านไปเสียเดี๋ยวนั้น เพราะสงสัยว่าสิ่งที่พ่อต้องการให้เขาช่วยต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ แต่ความอยากรู้ตัวเดียวที่รั้งเขาไว้ กระทั่งอีกฝ่ายกลับมาพร้อมกับรูปภาพขนาดใหญ่ในมือหนึ่งใบ

นำชัยส่งให้ลูกชาย ถามว่า

“รู้จักไอ้ใหม่”

ไอ้ใหม่ของเขาคือตลับทองคำรูปปลิง ตัวตลับเป็นรูปสิงโตโบราณที่มีเค้าแบบเหมือนสิงโตของจีน ยกเท้าข้างพร้อมเอี้ยวตัวมอง ปากแสดะกว้างเห็นเขี้ยว ดวงตาทำจากทับทิมสีแดง ลวดลายลงยาสีเขียวปนแดง

“ทำไมจะไม่รู้จัก ตลับสิงโตทองคำฝังทับทิม เครื่องทองสมัยอยุธยา ถูกค้นพบที่ได้ฐานเจดีย์ชั้นบนของพระปรางค์องค์ใหญ่ตอนที่มีการบูรณะวัดมหาธาตุอยุธยาตอนพ.ศ. ๒๔๙๙ ของสำคัญของชาติอย่างนี้ ใคร ๆ ที่เรียนมาสายผมก็รู้จักทั้งนั้นแหละ”

นำชัยหัวเราะเย้ยเสียงดัง ก่อนบอกลูกชายด้วยน้ำเสียงเหมือน

สะใจว่า

“ผิดแล้ว ตลับนี้ไม่ใช่ตลับที่เจอใต้ฐานเจดีย์ที่แก้วแหรอก
ตลับนี้ใหญ่กว่าของที่แก้วนั้นนี่”

ทินกรชะงัก ก่อนมองภาพในมืออย่างพิจารณามากขึ้น จริงสิ
ตอนแรกเขามองผาดๆ คิดว่าเป็นภาพถ่ายตลับสิงโตทองคำที่เขาเคย
เห็นทั้งภาพและของจริงจนชินตาจากพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ
เจ้าสามพระยา แต่ถ้าดูให้ชัดๆ จะเห็นว่าลวดลายบนสิงโตแปลกไป
เล็กน้อย ลักษณะอัญมณีที่ฝังอยู่บนตัวของสิงโตก็ไม่ได้มีปลายเรียวย
แหลมรีได้รูปเหมือนของในพิพิธภัณฑ์ และทับทิมที่ฝังอยู่ตรง
หน้าผากของสิงโตก็มีสีขุ่นกว่าตัวในพิพิธภัณฑ์เล็กน้อย

“ไม่ใช่จริงๆ ด้วย” ชายหนุ่มยอมรับอย่างประหลาดใจ

“ซึ่งนี่เขานายพร้อมซุดได้ก่อนตาย แก้วจักใช้ไหม ไ้คน
เขาว่าเป็นนักขุดสมบัติที่เก่งที่สุดสมัยจอมพล ป. ซุดตรงไหนไม่เคย
พลาด”

“รู้ นายพร้อมเป็นตำนานพวกขโมยล้ำสมบัติ” น้ำเสียงลูกชาย
เหยียดหยาม พวกขโมยสมบัติแผ่นดินควรจะถูกเอ๋ยถึงด้วยความ
รังเกียจ ไม่ใช่ยกย่อง “และเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับพวกชายสมบัติ
แผ่นดินด้วย ถ้าพ่อรู้เรื่องนายพร้อม พ่อคงรู้ว่านายพร้อมตาย
เพราะผั่งอิฐพังทับตายที่วัดพระธาตุ ตอนตายเป็นไอ้ขี้ยาติดฝิ่น
เงินทองไม่มีติดตัวเลยสักบาท”

“ไม่มีเพราะพรรคพวกมันแอบเอาไปหมดนะสิ ไอ้ตลับสิงโต
ทองคำตัวนี้ก็เหมือนกัน เขานายพร้อมซุดได้ก่อน แต่ยังไม่ได้อ
เอาไปขายก็เกิดตายเสียก่อน”

“นิทานหลอกเด็กหรือเปล่า” ทินกรยังไม่ปักใจเชื่อ “ผมไม่เคย
ได้ยินว่ามีตลับสิงโตทองคำแบบนี้ที่ไหนอีก บางทีอาจจะเป็นการทำ

ปลอมขึ้นมา”

“ของจริง” นำชัยย่า “จำเรื่องพิพิธภัณฑ์ที่นี้ที่เอาเครื่องทอง
อยุธยาออกแสดงได้ไหม”

“จำได้สิ ทางไทยต้องพยายามทำเรื่องขอซื้อคืน...” ชายหนุ่ม
รู้สึกภายในอกตื้นเล็กน้อยเมื่อนึกถึงมงกุฎทองเหลืองอร่าม

เครื่องประดับพระเศียรทองคำทรงเตี้ย สูงประมาณ ๑๙ เซน-
ติเมตร หลอมตีขึ้นอย่างประณีต ประดับอัญมณีล้ำค่า ศิลปะของไทย
แท้ๆ คาดกันว่าสร้างสมัยสมเด็จพระนครินทราธิราช รัชกาลที่ ๖
แห่งกรุงศรีอยุธยา แต่มาปรากฏที่พิพิธภัณฑ์เอเชียนอาร์ตมิวเซียม
ซานฟรานซิสโก ในช่วงพ.ศ. ๒๕๔๘ ข้ามวงกฏและเครื่องทองหลายชิ้น
ที่นำมาจัดแสดงเป็นข่าวฮือฮา คนไทยตื่นตัวออกมาเรียกร้องอยู่
พักหนึ่ง แล้วเรื่องก็ค่อยๆ จางหายไปพร้อมกับสำนึกถึงความหวงแหน
สมบัติของแผ่นดิน

เรื่องการขอคืนเครื่องประดับพระเศียรกับเครื่องทองอื่นๆ นั้น
ยากที่จะได้ข้อสรุป เพราะพิพิธภัณฑ์พิลาเดลเฟียที่ให้เอเชียนอาร์ต
มิวเซียมยืมเครื่องทองเหล่านี้มาจัดแสดงอ้างว่าได้ประมูลมาอย่าง
ถูกต้อง ดังนั้นถ้าไทยจะได้เครื่องทองล้ำค่าเหล่านี้คืน ทางกรไทย
คงต้องจ่ายเงินขอซื้อคืนในราคาสูงลิ่ว สูงกว่าเงินเล็กน้อยที่พวก
คนไทยที่ลักขโมยแผ่นดินไปขายได้รับหลายหมื่นหลายแสนเท่า...

“นั่นแหละๆ เขาว่าไอ้ตลับน้ำมันออกจากไทยมาพร้อมกับของ
พวกนั้นแหละ แต่ตอนประมูลปีสองห้า ไอ้นี้ก็ถูกเอาออกประมูล
แล้วมันก็สะสมมาซึ่งประมูลตัดหน้าไอ้พวกพิพิธภัณฑ์ทั้งหลายแหละ
แต่ตอนนั้นคนที่ประมูลไปตายไปแล้ว ทายาทเขาไม่อยากจะเก็บไว้ อยาก
ขาย เพราะไม่ได้ปลื้มไอ้ของพวกนี้เท่าไร”

ทินกรฟังแล้วพยายามข่มอารมณ์ไม่ให้หัวเสียกับคำพูดเหมือน

ดัลป์ทองเป็นแคว้นตฤณะไร้อื่นหนึ่งเท่านั้น อยากได้ก็ซื้อมา พอเบื่อก็หาที่เลหลังขายต่อ

“เท่าไร?”

“เขาเอาถูกๆ แคล่ล้านเดียวเท่านั้น”

ชายหนุ่มหัวเราะเสียงหยัน ประชดว่า

“ถูกจริงๆ เสียด้วย ว่าแต่พอไปเกี่ยวอะไรกับเขาด้วยล่ะ หรือว่าเป็นนายหน้าตลาดมืด?”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก แค่คนรู้จักกันติดต่อกัน อยากให้ฉันเป็นคนกลางหาคนมารับรองให้ว่าไอ้ดัลป์เนี่ยมันเป็นของแท้แน่นอน”

อ้อ...นี่เองคือที่มาของคำขอความช่วยเหลือจากพ่อ อยากรู้หนักว่า ถ้าเขาไม่ได้มาอเมริกา หรือมา แต่ไม่ได้แวะมาหาพ่อตามคำสั่งพี่จันทร์ พ่อจะทำยังไง

“ผมไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญที่ทำงานมายี่สิบสามสิบปีจนรับรองของพวกนี้ได้ ในวงการ...ถือว่าผมยังเด็กมาก”

“นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้น อันที่จริงชื่อเสียงแกไม่เบาเลยนะ” ไม่รู้ชายหนุ่มฟังผิดหรือเปล่า แต่น้ำเสียงของพ่อเหมือนจะมีแววภูมิใจอยู่นิดๆ “ยังเด็ก แต่ประสบการณ์การตัดสินแม่นยำ พวกอาจารย์กับพวกทำงานพิพธิภัณฑ์ทั้งหลายมีแต่ชมแกทั้งนั้น”

ทินกรสะดุดใจ จึงถาม

“พ่อโทร. ไปถามเรื่องผมที่พิพธิภัณฑ์ไซ้ใหม่”

“ไม่ได้โทร. คงเป็นคนอื่น”

“ใครล่ะ พวกติดต่อให้พ่อเป็นคนกลางให้ไซ้หรือเปล่า” เขาซัก

“อาจจะ” นำชัยตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก พ่อเงินล่อตา อะไรๆ ก็ดูไม่สำคัญเท่าไร ต้องการแต่จะทำงานที่รับมอบมาให้เสร็จ จะได้นอนนับแบงก์สบายๆ “ของราคาไม่ใช่เหรียญสองเหรียญ ทำอะไร

ก็ต้องระวังกันหน่อย แต่เขาก็พอใจนะ และพร้อมจะฟังถ้าแก่ช่วยฉัน
ลงความเห็นสักนิดว่าไอ้ดัลลันี่มันของจริง”

ชายหนุ่มไม่ปิดบังสายตาเด็ดฉันทันทีเมื่อมองผู้ให้กำเนิดเต็มตา
เขาตอบอย่างไม่ถนอมน้ำใจเลยว่า

“ผมไม่ช่วย ฟังนะพ่อ ผมจะบอกอะไรสักสองข้อนะ ข้อแรก
ผมค่อนข้างแน่ใจว่ามันเป็นของปลอมและผมจะไม่โง่เอาอนาคต
ของผมทั้งหมดไปรับรองอะไรในสิ่งจอมปลอมกับเงินไม่กี่ตั้งค์ที่พ่อ
จะได้จากงานนี้ และสอง...ถ้ามันเป็นของจริง มันก็ควรเป็นสมบัติ
ของชาติ ควรจะส่งกลับไปเมืองไทย ไม่ใช่ไปอยู่ในห้องสะสมของ
ใครบางคน ในฐานะที่เป็นคนไทย หน้แผ่นดินเก่าท่อมหัว พ่อควร
จะติดต่อยังขงการไทย สถานทูตก็ได้ ให้เขาช่วยสืบที่มาของดัลลันี่
และหาทางเอากลับไปเป็นของชาติ เอาไปไว้ที่พิพิธภัณฑ์เจ้าสามพระยา
ลูกหลานไทยจะได้รู้และภูมิใจกับรากเหง้าของตัวเอง”

นำชัยหน้าตึง กระจกกรุปภาพจากมือลูกชาย พลางเอ่ยว่า

“นี่ก็อยู่เหมือนกันว่าแกต้องเนรคุณ ไม่คิดจะช่วยพ่อแก่เลย”

“เนรคุณพ่อยังดีกว่าเนรคุณแผ่นดิน” ทินกรตอบโดยไม่ต้อง
คิด

“แกนะไม่ได้เป็นคนไทยด้วยซ้ำ เกิดที่นี่ เป็นคนที่นี่ คน
อเมริกันแท้ๆ หน้อย...ทำเป็นดัดจริตรักเมืองไทยนักหนา ฟังแล้ว
อยากจะอ้วก” นำชัยตะโกนใส่หน้าลูกชาย

“ผมอาจจะเป็นคนอเมริกัน แต่ผมมีเลือดคนไทยเต็มตัว
ไม่เหมือนคนที่เกิดเมืองไทยโตเมืองไทย แต่พ่อพ่อกองมากี่พร้อม
จะขายสมบัติแผ่นดิน สืมหมดว่าตัวเองมาจากไหน สำหรับผม...
ผมรักและผูกพันกับเมืองไทย เพราะรู้ว่าถึงจะเกิดที่นี่ แต่รากเหง้า
ผมอยู่ที่เมืองไทย หัวใจผมเป็นไทย”

“อ๊วย ฟังแล้วจะอ้วก หัวใจไทยหนักโซ่ใหม่ มันแกกก็กลับไปเลย ไปเมืองไทยที่เก๊ารักักหนา ไม่ต้องโผล่หัวมาที่นี้” นำชัยออกปากไล่ด้วยความโมโห “ไอ้ลูกทรพี ขอแค่นี้ไม่ช่วย แถมยังมาว่ากระหบ พ่อมันอีก”

ทินกรมองพ่อหนึ่ง ใจเขาไม่อยากจะยุ่งกับผู้ให้กำเนิดเลย แต่ความรักและหวงเห่นในสมบัติของชาติทำให้ออดพุดไม่ได้ว่า

“ถ้าเป็นของจริง พ่อควรแจ่งให้ทางการรัฐ”

“ไม่โง่เหมือนเกแหรอก ไปเลย ไอ้ทิน ถ้าแกไม่ช่วยฉัน ทางที่ดีแกกลับเมืองไทยไปเลย ไปให้เร็วที่สุด ไม่งั้นแกอาจเตือดร้อน”

ชายหนุ่มถอนใจยาวก่อนออกจากบ้านไป เสียงพ่อก่นด่ายังดังไล่หลังมา เวลาพ่อไม่ถูกใจก็เป็นอย่างนี้ จุนเฉียววาละวาด ต่ำกราด ไม่สนใจว่าใครผิดใครถูก

ก่อนขึ้นรถ เขาเหลียวไปดูบ้านเหมือนจะบอกลา...ลาขาดไปเลย ทันเห็นผ้าม่านห้องนอนเก่าของเขาไหวน้อยๆ คนที่ซ่อนตัวอยู่หลังม่านคงรีบหลบเมื่อเขาเหลียวกลับไปมอง

ทินกรยักไหล่ ไม่ได้ให้ความสนใจกับเพื่อนร่วมบ้านของพ่อ แม้แต่น้อย ซึ่งภายหลังเขาถึงรู้ตัวว่าพลาด อย่างน้อยเขาน่าจะให้ความสนใจกับคนหลังม่านมากกว่านี้สักนิด พอให้เห็นหน้าก็ยังมี!

